

Ted'

Pacient: „Vidím ho. Vidím Lukea. Je... je naživu a usmívá se. Říká... panebože, říká: „Odpouštím ti.““

Terapeut: „Kde je?“

Pacient: „V hale. Teda v rybárně... v opuštěné fabrice na rybí konzervy, která stojí na molu nad řekou.“

Terapeut: „Vím, kterou myslíte. Mluvili jsme o ní.“

Pacient: „Už dávno je ale určená k demolici.“

Terapeut: „Já vím. Je tam ještě někdo?“

Pacient: „Ano. Ach, jistě. Jsme tam všichni. Všichni, co tam byli tu noc... tu noc, kdy Luke umřel.“

Terapeut: „Tu noc, kdy jste hráli tu hru?“

Pacient se mračí, hlas mu zeslabuje do šepotu: „Ano... Měla to být hra. Přinesli jsme ty jako zbraně. Předstírali jsme, že po sobě střílíme.“

Terapeut: „Kamarádi?“

Pacient se zamračí ještě víc a hlavou otáčí ze strany na stranu: „Ne. Nejen kamarádi. Byli tam i ostatní.“

Terapeut: „Kdo je viděl? I vy?“

Pacient: „Byla moc velká tma. Ale určitě tam byli.“

Terapeut: „A co teď? Jsou zpět?“

Pacient těžce polyká: „Nevím. Ale podle mého jsou. Je strašná tma.“

Terapeut: „Podle vás jste tedy všichni v konzervárně.“

Pacient: „Ano. Ano! Slyším hukot řeky pod podlahou, cítím ji, a slyším hlasy ostatních spolužáků. Nevím ale, co říkají. Je tam hrozný randál. Cvakají pistole a všude se ozývá dusot.“

Terapeut: „A vidíte i Lukea?“

Pacient: „Jo!“ Pacientovy rty se zvlíní v letmém úsměvu. „Ach, můj bože! On... on žije!“

Terapeut: „Mluvíte s ním?“

Pacient: „Ano. Vždyť vám říkám.“ Pacient se odmlčí. Úsměv mizí. „Ale slyším ho dost špatně. Ostatní brebentí jeden přes druhého, smějí se, několik lidí vystřelilo, rány se rozléhají. Jsou to obrovské prostory. Hrozná tma. Tak nesmírné...“

Terapeut: „Co ‚nesmírné‘?“

Pacient se vzpomíná, vypadá téměř vyděšeně, váhá a šeptá: „Tak nesmírné zlo. Jako... jako když je v té staré budově ještě něco. A schovává se to ve tmě.“ Pacientův hlas se náhle chvěje. „Něco... zlověstného.“ Nastupuje panika. Jako vždy. „Ach, bože.“ Pacient najednou horečně drmolí. „Já... my...musíme ven. Musíme pryč. Hned! Musíme utéct. Musíme!“

Terapeut klidně: „Je čas. Zvedáte se. Vycházíte z haly. Nechávejte budovu i to zlo daleko za sebou.“

Pacient: „Ale co Luke? Ne! Nemůžu ho tam nechat. Panebože! Je postřelený! Krvácí! Musím ho zachránit!“

Terapeut: „Začínáte si uvědomovat vše kolem sebe.“

Pacient: „Ne, ne! Nemůžu ho tam nechat! Musím mu pomoci!“ Pacienta se zmocňuje nelíčená panika. „Pomozte mi někdo! Pomoc!“

Terapeut: „Už se musíte probrat. Odejděte odtamtud. Aspoň pro tuto chvíli. Opusťte to místo. Musíte hlavně zachránit sebe.“ Terapeut mluví naléhavě, přejímá pevně vedení. „Počítám.“

Pacient horečně: „Ano! Dobře. Ale... ale musím si pospíšit! A přivést Lukea...“

Terapeut: „Tři. Odcházíte z konzervárny Sea View a necháváte ji i minulost za sebou.“